

РЕЖИМ Мила Ђукановића је пре неколико дана, а поводом демонстрација опозиције у Подгорици и поветарца могућег "јесењег пролећа" у братској нам Црној Гори, ових дана издао званично саопштење, мада се оно може читати и као притужба Великом Брату, да ситуацију у Црној Гори дестабилизују Русија и поједине назадне снаге из Србије.

Црногорски режим се тако пожалио својим европским и америчким протежиоцима да им се Русија меша у унутрашњу независност, одакле се може извући закључак да је на брдовитом Балкану независност условна категорија: мешање у унутрашње ствари једне земље сасвим је у реду и идеолошки потпуно исправно, ако варјачу држи неки баја из Брисела или Вашингтона, дочим је руска кашика неприхватљива. А унутрашња независност локалних вођа, од воље и жеље властитих грађана, рецепт је по коме се кува чувена балканска чорба. Проблем је кад онај који држи варјачу, одлучи да ту чорбу и запржи.

Ипак, прича о независности малих народа и држава огољена је до сржи: снови о независности, аутономности, суверености - само су снови које сањају мали људи, то су празне и излизане флоскуле, јер је и врапцима на грани јасно да светом влада видљива рука која меша чорбу, малтер и карте, те да је служење сопственом поробљивачу и љубљење властитог ропства оно што од малих земаља прави рекламни предизборни PLEASANTVILLE. Или, да се изразим још сликовитије (мада у овом тренутку можда и није политички коректно) Потемкинова села.

На тај начин треба схватити и чињеницу да црногорски режим доноси све важне одлуке, као на пример увођење санкција Русији, али и ову најновију, о подршци Косову за

чланство у Унеску, руковођен иНАТОМ. И није то само случај са Црном Гором. Цео Балкан је горео опустошен иНАТОМ, а како видимо, још ће ту бити проблема. Универзално питање дакле, гласи - зашто волети мешање Америке и Брисела, а згражати се над уплитањем Русије?

Неки аналитичари побринули су се да јавности пруже податке који ће ту љубав према актуелном ропству учврстити - Америка је од свих заинтересованих поробљивача, овде упумпала највише новца. А новац је врхунска вредност у данашњем свету, па отуда идеја да је све на продају, и да је највиша друштвена вредност оличена у цени: мале земље суочавају се са невероватном понудом - цена и уцена.

Прича са актуелном ситуацијом у Црној Гори, међутим, огољава рецепт балканске чорбе: режим Мила Ђукановића, са овим кукањем због наводног мешања Русије, недвосмислено обзнањује свету да је под заштитом Америке и Брисела, и још се тиме поноси. Позива Великог Брата да га брани. Показује прстом на Русију, која га дира, а то не би смела да ради јер су ментори Подгорице у Вашингтону и Бриселу. После двадесет седам година непомућене власти, Мило Ђукановић има разлога за бригу - не брине он због "јаке опозиције", него због изненада слабе руке која држи варјачу. Велики Брат се игра - мало мути улево, мало удесно, и појачава дугме на рингли. Зато тамо кључа.

За оне који знају да читају између редова, оптуживање Русије да се меша у унутрашње ствари Црне Горе, кад на то имају право само Америка и НАТО, није ништа друго него нека врста јавног вапаја онима који независност ове мале земље, између планина и мора, држе у својим рукама, да их не пусте низ воду. То је фантастичан и невиђен пример кроткости пред окупаторима: помињање Русије и Србије, као фактора нестабилности у Црној Гори, представља аргументе достојне свађа у ријалити шоу-програмима.

У том светлу треба читати све што се догађа на овим просторима. Неко ће једнога дана написати да су многе одлуке које су потписивали овдашњи "лидери" биле доношене под великим притисцима и уценама, те да су једноставно - морали. Неке су, тако испада, доносили и кад им их нико није тражио, да би засмејали, задовољили или одобровољили своје прокураторе. Неко ће од историчара једнога дана записати да је кампања за љубав према ропству, на овим просторима, била нечувена, далеко већа и моћнија него оне древне кампање о љубљењу слободе, које су одавно изашле из моде.

(Вечерње новости)